

Solveigs belofte

Corina Bomann bij Boekerij:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klapprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte



De vrouwen van de Leeuwenhof



Corina Bomann

Solveigs belofte

*Eén vrouw kan het landgoed van haar familie redden.
Maar heeft ze de moed om te doen wat nodig is?*



ISBN 978-90-225-8718-8
ISBN 978-94-023-1388-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6358-0
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Frauen vom Löwenhof – Solveigs Versprechen*
Vertaling: Lilian Caris
Omslagontwerp: © Bürosüd GmbH, München
Omslagbeeld: © www.buerosued.de
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© By Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in 2018 by Ullstein Taschenbuch Verlag
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

1967



‘Dat was het voor vandaag, dames en heren!’

Professor Kersten sloeg zijn boek dicht en veegde een denkbeeldig pluisje van de revers van zijn doktersjas. Niemand wist waarom hij die bij zijn colleges droeg, want daarbij was van sectie geen sprake. Maar het was voor hem een gewoonte die hij wel nooit zou veranderen.

Het roffelen van tientallen knokkels op de tafels van de collegezaal volgde als donderslagen na de bliksem op zijn woorden. Even later kwam er beweging in de rijen banken.

Kitty, naast me, stond ook op. Eigenlijk heette ze Katrina Vanderby, maar alleen de docenten spraken haar zo aan. Zelf noemde ze zich Kitty, en dat deden ook haar studiegenoten en vrienden. Een bruine haarlok viel in haar gezicht toen ze haar sjaal omdeed. Ze was mijn vriendin, met wie ik in het studentenhuus een kamer deelde. Vroeger had mijn moeder een huis gehad in Stockholm, maar dat was verkocht om de Leeuwenhof na de oorlog weer levensvatbaar te maken.

‘Hé, Solveig, zou het een idee zijn als ik bij Kersten op het onderwerp geslachtsziekten bij paarden ging promoveren?’ zei ze gielend terwijl ze haar schrijfgerei bij elkaar raapte.

‘Daar zou hij een hartverzakking van krijgen. Dat kun je niet maken.’ Ik proestte het uit. Ze had altijd zulke opmerkingen. Dat was een van de redenen waarom ik haar zo graag mocht.

Professor Kersten was nog van de oude garde, hij had tijdens de Eerste Wereldoorlog gestudeerd en zat vlak voor zijn pensioen. Of

hij ons in de promotiefase nog zou begeleiden, was maar de vraag. Maar Kitty's suggestie deed me grinniken.

'Dourine is een ernstige ziekte!' bouwde ze hem na. 'Dat hebben jullie toch de afgelopen week van mijn collega mevrouw Rubinstein gehoord! Ik bedoel dat paarden om die reden moeten worden afgemaakt...'

'Dan kun je beter bij haar promoveren,' stelde ik voor terwijl ik eveneens mijn spullen verzamelde. 'Ik vind het wel een goed idee. Mevrouw Rubinstein heeft moderne opvattingen. Als ik promoveer, dan doe ik dat bij haar.'

Daarop verlieten Kitty en ik de collegezaal van de *veterinärhögskolan*. Overal stonden groepjes studenten te kletsen, sommige ondanks de koude winterdag in felgekleurde jurken en truien gehuld. Daarbij vergeleken zag ik er een beetje kleurloos uit met mijn grijze wollen jas en lompe bruine laarzen. Het enige kleuraccent bij mij was een lindegroene wollen muts die ik in het warenhuis had aangeschaft. Kitty vond dat die me goed stond en dat hij mijn groene ogen, die ik van mijn vader had geërfd, mooi accentueerde.

'Wat ben jij eigenlijk van plan in de collegevrije periode?' vroeg ik, terwijl ik wel wist waarheen mijn vrije tijd me zou voeren. Sinds de kerstvakantie was ik niet meer op de Leeuwenhof geweest. De komende weken zou ik eindelijk weer tijd hebben om buitenritten te maken en daarna in de warme salon van mijn oma een boek te zitten lezen.

'Eerlijk gezegd weet ik dat nog niet precies,' antwoordde Kitty. 'Eigenlijk wilden we gaan skiën, maar Marten wil naar Frankrijk. Bij dit weer, kun je je dat voorstellen?'

'In het zuiden is het vast warm en zonnig.' Ik begreep niet waarom ze klaagde. Marten Ingersson droeg haar op handen, en een reisje naar Frankrijk klonk heel romantisch. Misschien wilde hij haar een aanzoek doen?

'Maar Frankrijk is toch meer iets voor de zomer, vind je niet? En Marten wil er met de auto naartoe.'

'Vliegen zou toch veel makkelijker zijn.'

‘En duurder.’ Kitty zuchtte. ‘Ik zie me al in een gammel Fiatje door Denemarken tuffen, en door Duitsland en Luxemburg... Tegen de tijd dat we er zijn, is de vakantie voorbij. Ze keek me aan. ‘Jij hebt meer geluk.’

‘Hoezo?’

‘Sören zou zich een vliegreis kunnen veroorloven. En anders jij wel.’

‘Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn.’ Ik vroeg me af wanneer Kitty eindelijk eens zou inzien dat een adellijke titel niet automatisch met rijkdom gepaard ging. De Leeuwenhof mocht dan een beroemd landgoed zijn, maar mijn moeder en grootmoeder wisten het bedrijf in deze tijden ternauwernood overeind te houden. Paarden werden tegenwoordig zelden in grote aantallen gekocht. De ooit zo lucratieve overeenkomsten met het koningshuis waren van de baan. Bovendien had mijn moeder het druk met ons andere landgoed. Ekberg draaide gelukkig goed genoeg om een beheerder in dienst te hebben, maar de leiding over het bedrijf hield Mathilda Lejongård zelf in handen.

‘Bovendien ben ik heel graag op de hoeve,’ vervolgde ik. ‘In de stad mis ik het paardrijden enorm.’

‘Dan moet je hier een joggingclubje oprichten, zoals je die al een tijdje in Amerika hebt.’

‘Ha, ha,’ reageerde ik schamper. Ik hield van lichaamsbeweging, maar zelf rennen of met een paard door de velden galopperen was niet hetzelfde.

Kitty keek op haar horloge. ‘Oké. Ik moet nu eerst maar eens naar Hansen. Je hebt geluk dat je in de werkgroep van professor Harland terecht bent gekomen.’

‘Die stelt net zulke hoge eisen als Hansen.’

‘Maar hij ziet er heel wat beter uit.’ Ze klakte met haar tong en grijnsde, toen ging ze ervandoor.

Ik stapte naar buiten en snoof. Het was nog steeds winter, maar het weer was de afgelopen dagen wat beter geworden. Misschien verbeeldde ik het me, maar ergens hing er lente in de lucht – en dat in februari! Ik stelde me voor hoe de campus eruit zou zien

wanneer het eerste groen verscheen.

Hoewel het elk jaar hetzelfde was, had je aan het begin van de lente het gevoel dat je al die pracht voor het eerst van je leven zag. Eigenaardig hoe de winter je die schoonheid zo kon laten vergeten.

Een aanraking haalde me uit mijn gedachten. Een hand legde zich teder om mijn taille. Verschrikt deed ik mijn ogen open, en voor ik kon gaan gillen keek ik in de bruine ogen van Sören Lundgren.

‘Hallo, schoonheid, sta je te dromen?’ vroeg hij, en voor ik antwoord kon geven gaf hij me een zoen. De warmte van zijn lippen deed me vergeten dat we op de campus waren, waar iedereen ons kon zien.

In eerste instantie hadden we het niet aan de grote klok willen hangen, maar inmiddels betrapte ik mezelf erop dat het me trots maakte een man als hij naast me te hebben. Steelse blikken en gestolen kussen waren tot meer uitgegroeid, en nu kon het me niet meer schelen als iemand ons zag. Ik wilde zelfs dat anderen ons samen zagen en jaloers werden.

‘Hé,’ zei ik. ‘Wat doe jij nou hier? Ik dacht dat je vandaag stage had.’

Sören zat al in het vijfde jaar en was bezig met afstuderen. Op dat moment liep hij stage bij een dierenarts aan de rand van Stockholm, waar hij voornamelijk honden en katten onderzocht.

‘De dierenarts is ziek en heeft de praktijk gesloten. Op mijn tegenwerping dat ik de honneurs waar kon nemen, ging hij niet in.’

‘Je bent toch ook nog niet afgestudeerd.’

‘Maar in feite run ik de praktijk. Wat meer vertrouwen zou ik wel hebben verdiend.’

‘Ik heb vertrouwen in jou,’ zei ik en ik kuste hem plagerig.

‘Dat betekent alles voor me.’ Hij trok me dichtertegen zich aan. ‘Je hebt zeker niet toevallig tijd voor me?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Werkcollege bij professor Harland.’

‘Ha, bij die adonis,’ zei hij lachend.

‘Hij is geen adonis. Wat hebben jullie toch allemaal met die man! Hij is gewoon een vakbekwame docent.’

‘Op wie alle meisjes van de opleiding vallen – behalve jij, blijkbaar.’

‘Ik heb jou toch. Bovendien is Harland al veertig. Denk je niet dat hij een beetje te oud voor me is?’

‘Dat lijkt de anderen niet uit te maken. Bovendien krijgt hij als docent vast een goed salaris.’

‘En ik ben van adel!’ zei ik en ik stak gespeeld mijn neus in de lucht. ‘Met geld kan men mij niet imponeren.’

‘Waarmee dan wel?’ Hij sloeg zijn armen om mijn heupen.

‘Dat weet je best!’ Ik kuste hem en wierp hem een veelbetekende glimlach toe. Het was echt stom dat ik nu naar college moest.

‘Hoe ziet je avond eruit?’ vroeg Sören.

‘Koffers pakken voor de reis naar huis,’ zei ik. ‘Wil je niet toe-
vuldig mee?’

Sören hield zijn hoofd scheef. ‘Dat hangt van het verloop van de avond af.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Wil je me beletten mijn koffers te pakken?’

‘Misschien.’

‘En waarom wil je dat? Heb je andere plannen voor de vakantie?’

‘Kom vanavond naar me toe hier op de campus,’ antwoordde hij ontwijkend. ‘Dan zal ik het je laten zien.’

‘Wil je soms naar vallende sterren kijken?’ vroeg ik en ik keek weer naar boven. Er dreven wolkenluiers over het winterse blauw. Het kon makkelijk helemaal betrekken, en dan zou het een heel donkere nacht worden.

‘Beter dan dat. Laat het maar over je heen komen.’ Hij glimlachte bemoedigend naar me. Mijn hart bonsde. Ik vond het altijd heerlijk als hij een verrassing voor me had. Tegelijkertijd vond ik het maar niks dat hij me geen enkele hint gaf. Als hij van plan was met me op reis te gaan, moest ik dat thuis laten weten. Mijn oma zou het niet kunnen verdragen als ik onverwachts wegbleef.

‘Oké,’ zei ik, want ik merkte dat hij, hoe ik ook zou soebatten, toch niets zou verklappen.

Sören fronste licht zijn voorhoofd. Ik moest een beetje misnoegd hebben geklonken, want hij vroeg: 'Is alles in orde?'

'Ja, natuurlijk,' antwoordde ik en ik glimlachte. 'Ik ben alleen nieuwsgierig, dat is alles.'

'Mooi,' zei hij opgelucht. 'Ik beloof je dat het een fijne verrassing zal zijn.'

'Daar twijfel ik niet aan.'

Ik sloeg mijn handen om zijn nek en we zoenden opnieuw. Ergens floot iemand suggestief, maar dat negeerden we. Op dat moment waren we onkwetsbaar.

Met bonzend hart kwam ik even voor achten op de campus aan. Slechts een paar ramen van het grote gebouw waren verlicht. Natuurlijk waren er af en toe nog avondlezingen, maar rond deze tijd was het hier meestal rustig. Over niet al te lange tijd zouden er alleen nog schoonmakers in de gangen rondlopen.

Ik vroeg me af waarom Sören uitgerend hier had willen afspreken. Normaliter gingen we naar een horecagelegenheid, in de buurt van de campus bevonden zich diverse cafés en restaurants.

De kou kroop onder mijn jas en afgezien van verwarring begon ik ook lichte irritatie te voelen. Waar bleef hij? Ik keek op mijn horloge. Vijf voor acht. Hij had nog wat tijd. Waarom was ik eigenlijk zo vroeg gekomen?

Wellicht omdat ik aan Kitty's gevraag wilde ontsnappen. Toen ze hoorde dat Sören een verrassing voor me had, was ze in wilde speculaties losgebarsten. 'Misschien ontvoert hij je wel naar Davos,' zei ze, 'of gaan jullie naar Italië.'

'Als dat zo was, had hij me vast aangeraden een andere garderobe mee te nemen.'

'Misschien heeft hij alles al klaarliggen. Hij kent je lichaam heus goed genoeg om een idee van je maten te hebben.'

'Kitty!' had ik verontwaardigd geroepen, maar ze had gelijk. Sören en ik genoten van elkaars lichaam wanneer we maar konden en zin hadden. Dat we niet samenwoonden leek onze begeerte alleen maar aan te wakkeren. Als we dan, meestal in het weekend, in

zijn appartement waren, wilde ik vaak niet meer weg.

Ik keek om me heen. Ik voelde me onrustig. Of mijn vingers koud waren van de opwinding of gewoon van de kou, wist ik niet.

Toen hoorde ik voetstappen achter me.

‘Ha, daar ben je,’ zei Sören, alsof ik te laat was. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Klaar waarvoor?’

Sören haalde iets uit zijn zak. Op het eerste gezicht leek het een donkere herensok. Ik deinsde achteruit.

‘Niet bang zijn, ik wil je alleen blinddoeken.’

‘Met een sok?’

‘Het is geen sok. Doe me dat pleziertje nu maar.’

‘Goed dan.’ Ik draaide me om en merkte het volgende ogenblik dat de vermeende sok een zijdeachtig stukje stof was. Sören maakte het achter op mijn hoofd vast. Daarna legde hij zijn hand op mijn arm.

‘Je gaat me toch hopelijk niet ontvoeren?’

‘Niet echt,’ antwoordde hij. ‘Maar je mag de verrassing pas zien als je er bent.’

Hij leidde me door de sneeuw en uiteindelijk over iets wat onder mijn schoenen aanvoelde als een trottoir. Onze voetstappen weerklonken tegen een gebouw, toen stopte hij ineens.

‘We zijn er,’ zei hij.

Toen hij de blinddoek weer afdeed, keek ik in een zee van kaarsen die een groot hart vormden.

Sneeuw schitterde in het schijnsel, dat ook een paar namaakrozenblaadjes belichtte.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ vroeg ik.

‘Dat zul je zo wel zien.’

Hij bracht me in het kaarsenhart, toen knielde hij voor me neer, als iemand die de ridderslag krijgt.

Vervolgens haalde hij nog iets uit zijn jaszak. Geen stukje stof, maar een doosje. Hij klapte het open, pakte er iets uit en stak het me toe.

‘Solveig Lejongård,’ begon hij, ‘jij bent de liefde van mijn leven.’

Sinds ik jou heb leren kennen, kan ik me een leven zonder jou niet meer voorstellen. Elke dag dat we niet samen zijn, doet me vreselijk pijn. Alsjeblieft, maak een einde aan mijn pijn en word mijn vrouw!’

Even hield ik mijn adem in. Mijn hart ging als een razende tekeer. Over trouwen hadden we het nooit echt gehad. En nu deed hij dit.

‘Je bent gestoord!’ wist ik met moeite uit te brengen.

‘Kan wel zijn. Maar dat weet je eigenlijk wel.’ Hij keek me vol verwachting aan. ‘Nou, wat zeg je? Wil je een gestoorde echtgenoot?’

Wilde ik dat? Ik vond het heerlijk om met Sören samen te zijn. Ik kon me geen liefdevollere en zorgzamere man voorstellen. Geen andere man. Ook al vonden mijn ouders dat ik me niet te vroeg moest binden.

‘Ja!’ ontschoot het me. ‘Ja, dat wil ik.’ Een snik welde op en ik boog me naar hem over om hem te kussen.

‘Wacht!’ zei hij en hij pakte mijn hand. ‘Ik wil je eerst de ring omdoen.’

Hij schoof hem aan de ringvinger van mijn linkerhand en kuste die. Er ging een golf van geluk door me heen. Ik zou binnenkort zijn vrouw zijn! Eindelijk liet hij mijn hand los. Ik boog me naar hem toe en kuste hem hartstochtelijk.

Niet veel later zaten we dicht tegen elkaar aan op de trap naar de kaarsen te kijken, die een voor een uitdoofden. Mijn hoofd lag op zijn schouder, en eigenlijk zouden we over onze toekomstplannen moeten praten, maar op dat moment wilde ik alleen zijn nabijheid voelen. Ik wilde genieten van het geluk dat me ten deel viel.

Toen de deur achter ons openging, krompen we in elkaar. Ik draaide me om en zag een van de schoonmaaksters staan, die misprijzend naar de kaarsen in de sneeuw keek.

‘Ik hoop dat jullie dat weer weghalen!’ mopperde ze.

‘Maakt u zich geen zorgen, dat zullen we doen. Ik heb speciaal daarvoor een vuilniszak meegenomen.’ Sören haalde een zak uit

zijn jas. Ik moest me inhouden om niet in de lach te schieten. Blinddoek, ring, vuilniszak.

‘Oké, maar ik hou het in de gaten! Als het er morgen nog is, meld ik het bij de rector.’

Ik vroeg me af hoe ze dat voor elkaar wilde krijgen. Kende ze soms alle gezichten en namen van de studenten? Dat was nogal onwaarschijnlijk, haar opmerking was een loos dreigement.

‘Wat romantisch om na een huwelijksaanzoek te gaan opruimen,’ zei ik toen de schoonmaakster weer achter de deur was verdwenen.

‘O, voor de echte romantiek zorg ik thuis,’ antwoordde hij.

‘Waarom heb je het aanzoek dan niet thuis gedaan?’

‘Omdat ik er iets bijzonders van wilde maken. En omdat ik er niet zeker van was hoe je zou reageren. Ik wilde niet dat je mijn etage zou slopen.’

Ik schoot in de lach. Ik was wel gewend aan zulke uitspraken van hem, maar vandaag leek hij bijzonder goed op dreef.

‘Is het ooit voorgekomen dat ik bij jou thuis iets kapot heb gemaakt?’ vroeg ik. ‘Jij was toch degene die de vaas van je tante Clara omgooide.’

‘Ik vond die vaas vreselijk.’

‘Maar je leek toen nogal ontdaan.’

Ik rekte mijn hals en gaf hem een kus op zijn mond. ‘Dank je wel. Het was een van de mooiste huwelijksaanzoeken die ik ooit heb gekregen.’

‘Dan hoop ik maar dat je nooit de behoefte zult hebben om dit aanzoek nog met andere aanzoeken te vergelijken.’

‘Ik geloof niet dat iemand jou kan overtreffen.’

‘Een hele geruststelling.’

Hij legde zijn arm om mijn schouders, en weer vonden onze lippen elkaar voor een lange, innige zoen. Ik voelde begeerte opkomen. Als we in zijn huis waren geweest had ik hem waarschijnlijk meteen het bed in gesleurd. Maar hij had gelijk, dit aanzoek was heel bijzonder. En het paste goed bij ons.

We hadden elkaar op de campus ontmoet. In die tijd zat ik in het eerste semester en het kostte me moeite in Stockholm mijn weg te vinden. Omdat ik mijn hele leven op de Leeuwenhof had doorgebracht, was de stad nieuw en opwindend voor me. Kitty en ik hadden elkaar net leren kennen en ik betwijfelde of ik het in onze kamer langer dan een maand met haar zou kunnen uithouden.

Op een dag liep ik een man tegen het lijf. Het was geen jongen meer, maar echt een man. Ik wist nog niet dat hij maar twee jaar ouder was dan ik, ook al leek hij rijper. Hij glimlachte zo stralend naar me dat ik als aan de grond genageld bleef staan. Minuten later kon ik aan niets anders meer denken dan aan die glimlach. Die bracht me zo in verwarring dat ik bijna mijn college had gemist. Ook daarna liet het me niet los, waardoor ik de bus naar het studentenhuis miste die ik had willen nemen.

En zelfs 's nachts dacht ik er nog aan.

Ik maakte me geen illusies dat ik hem nog eens zou tegenkomen. En zelfs als dat zou gebeuren: misschien was hij wel een docent. Iemand die zich niet met een studente zou inlaten. Toch keek ik naar hem uit. Die korte ontmoeting was genoeg geweest om me zijn gezicht in te prenten. Maar ik zag hem nergens. Op den duur verloor ik alle hoop.

Tegen de verwachting in werden Kitty en ik echter vriendinnen en de man met de bruine ogen en de geweldige glimlach verdween uit mijn bewustzijn.

Toen stond hij ineens voor mijn neus. Hij stond te wachten voor de trap waarop we zaten en glimlachte naar me. Van schrik viel mijn rugzak uit mijn hand.

‘Hé,’ zei hij. ‘Heb je misschien zin in koffie?’

‘Ik... hoezo... eh...’ Iets anders kwam er niet over mijn lippen. Mijn hart begon te bonzen en ik kreeg het vreselijk warm. Ik had wekenlang geprobeerd hem te vinden. En nu stond hij daar, alsof mijn wens hem naar me toe had getrokken.

Hij begon te lachen. Ik werd meteen vuurrood. Waarom deed ik zo idioot? Kitty zou gewoon ja hebben gezegd, bij hem hebben ingehaakt en met hem zijn meegegaan.

‘Heb ik je aan het schrikken gemaakt?’ vroeg hij. ‘Dat was niet mijn bedoeling. Ik bedacht alleen dat dit een goed moment was om je aan te spreken, aangezien ik je wekenlang niet uit mijn hoofd heb kunnen zetten.’

Hield hij me voor de gek? Ik kon niet geloven dat dit me overkwam.

‘Nee, ik... ben alleen verrast.’ Langzaamaan kreeg ik mezelf weer onder controle. Wat was er mis mee dat een jonge man me aansprak? Bovendien had ik lang van een moment als dit gedroomd.

‘Nou, wat denk je? Heb je tijd voor koffie, of zit er iemand op je te wachten?’

‘Nee, ik bedoel ja. Ik heb tijd. En er zit niemand op me te wachten. Hoogstens mijn kamergenote.’

Hij glimlachte en keek me peinzend aan. Toen leek hem iets te binnen te schieten.

‘O, vergeef me, ik heb me nog niet eens voorgesteld. Mijn naam is Sören Lundgren.’

‘Solveig Lejongård,’ zei ik terug en ik stak hem schutterig mijn hand toe. Hij pakte hem aan en ik voelde dat hij ijskoude vingers had. Hij leek net zo nerveus te zijn als ik. Dat vond ik op de een of andere manier sympathiek.

We gingen naar een klein café, bestelden koffie en zaten in eerste instantie onwennig tegenover elkaar. Waarover moest ik met hem praten? De afgelopen weken was ik zo druk geweest met naar hem uitkijken dat ik me er geen voorstelling van had gemaakt hoe het zou zijn wanneer we elkaar eindelijk tegenkwamen.

‘Ik geloof dat je niet de enige was die iemand niet uit zijn hoofd kon zetten,’ begon ik uiteindelijk. ‘Ik heb eigenlijk sinds de eerste keer dat we elkaar zagen, naar je uitgekeken. Helaas kon ik je nergens ontdekken.’

‘Ik ben een hele tijd ziek geweest,’ antwoordde hij. ‘Je weet wel, van de griep die hier heerste.’

Dat kon ik me nog herinneren. In mijn omgeving had de een na de ander koorts gekregen en het bed moeten houden. Het was een

wonder dat Kitty en ik in een studentenhuis waar minstens de helft van de bewoners ziek was, ervoor gespaard waren.

‘Het duurde in elk geval een poosje voor ik weer op krachten was gekomen. En toen moest ik een heleboel inhalen. Mijn vrienden zagen me voor kluzenaar aan.’

‘En ik dacht intussen dat je maar toevallig op de campus was.’

Hij glimlachte naar me. ‘Dan moet het wel een kwestie van lotsbeschikking zijn, hè?’

‘Ja, een beschikking van het lot,’ beaamde ik terwijl ik een beetje verlegen in mijn koffie tuurde.

Nadat we – als brave studenten – de gedoofde kaarsen bij elkaar hadden geraapt, gingen we naar Sörens huis. Hij woonde in een klein appartement niet ver van de campus. Het was van een oom van hem, maar die zat voor een paar jaar in Amerika en leek te overwegen daar te blijven. Ik vond het geweldig. Sören had de kamers geel en oranje geverfd, zodat ze zelfs in de winter een beetje zomers leken.

Als we eenmaal getrouwd waren, konden we daar wonen, in elk geval de eerste tijd. Ik wist dat Sören van plan was een praktijk voor kleine huisdieren te beginnen. We hadden het er nog niet over gehad, maar misschien zou hij dat wel in Kristianstad willen doen. Ik kon dan bij hem werken zolang mijn moeder in staat was het landgoed te bestieren. Ze was in november drieënvijftig geworden en wekte nog altijd een behoorlijk jeugdige indruk. Later, dat stond voor mij vast, zou ik het lot van de Leeuwenhof in handen nemen.

Maar dat was allemaal nog toekomstmuziek. Ik had de liefste man van de wereld gevonden en was verloofd. De rest zou wel in orde komen.

Zodra we de deur door waren, ging ik dicht bij hem staan en kuste hem.

‘Wat...’ stamelde hij enigszins verward.

‘Je had het er toch over dat je hier voor romantiek zou zorgen,’ zei ik. ‘Misschien moeten we daar maar meteen mee beginnen.’

‘Maar daarvoor moet ik nog wat voorbereidingen treffen.’

‘Ik heb geen behoefte aan voorbereidingen. Ik wil alleen jou.’
Op dat moment wilde ik maar één ding: hem eindeloos beminnen.
Of er rozenblaadjes op het bed lagen of niet, liet me totaal onverschillig.

Sören liet de zak met kaarsen vallen en drukte me stevig tegen zich aan. Ik merkte duidelijk dat het hem net zo verging als mij. We kusten elkaar hartstochtelijk, en even later trok ik hem mee naar de slaapkamer, naar het mij o zo vertrouwde bed.

‘Misschien kunnen we beter tot de huwelijksnacht wachten,’ zei hij schertsend terwijl ik zijn trui over zijn hoofd trok.

‘Ik denk dat je te laat bent met je wens om met een maagd te trouwen. Bovendien, wie weet hoelang dat nog duurt.’

Voor hij antwoord kon geven snoerde ik hem de mond met een kus, toen zonken we neer op de matras.



De volgende ochtend werden we pas laat wakker. Ik vroeg me af wat Kitty er wel niet van zou denken dat ik niet thuisgekomen was. Maar waarschijnlijk vermoedde ze dat ik naar Sören was gegaan. Het was de laatste tijd niet ongebruikelijk dat ik ook doordeweeks bij hem bleef slapen.

Nu stroomde het zonlicht door het raam, en ik voelde de warmte ervan op mijn huid. Ik keek opzij en zag Sörens gezicht. Zijn oogleden met de donkere wimpers waren gesloten, een haarlok viel in zijn gezicht. Instinctief stak ik mijn hand uit om hem weg te schuiven. Toen mijn vingertoppen zijn huid aanraakten, deed hij zijn ogen open.

‘Goedemorgen,’ zei hij, veel te monter voor iemand die net wakker werd.

‘Goedemorgen,’ antwoordde ik. ‘Hoelang ben je al wakker?’

‘Al een poosje. Lang genoeg om naar mijn mooie slapende verloofde te kijken.’

‘En waarom deed je dan net alsof je sliep?’ Ik streekte over zijn wang. Die voelde stoppelig aan. Ik vond dat heerlijk, vooral wanneer hij me kustte. Zou ik hem zover kunnen krijgen dat hij zijn baard liet groeien?

‘Om jou gelegenheid te geven naar me te kijken zoals je dat soms doet. Ik kon niet weten dat je meteen handtastelijk zou worden.’

‘Het lijkt erop dat je dat niet fijn vindt.’

‘Jawel, dat vind ik fijn. Heel erg fijn zelfs. En dat geldt niet alleen

voor mijn voorhoofd.' Hij legde zijn arm onder de deken om mijn taille.

Door zijn aanraking begon mijn lichaam te kriebelen. Begeerte welde in me op. Ik zou er niets op tegen hebben gehad de hele dag met hem in bed door te brengen. Maar ik had mijn moeder beloofd vandaag naar de Leeuwenhof te komen. En ik wilde haar het grote nieuws zo snel mogelijk vertellen.

'Op de Leeuwenhof zullen we heel veel tijd voor handtastelijkheden hebben,' merkte ik op.

'Eén kusje maar,' zei hij terwijl hij me in zijn armen nam.

We haalden mijn bagage op in het studentenhuis en gingen op weg.

Kitty was er gelukkig niet, anders had ik vast een heleboel vragen over me heen moeten laten komen.

Het was ongeveer zesentwintig uur rijden naar de Leeuwenhof. We hadden besloten allebei de helft van de rit voor onze rekening te nemen. Ik reed de eerste drie uur, Sören nam het daarna van me over.

Ik vond het heerlijk om achter het stuur te zitten. In Stockholm had ik weinig gelegenheid mijn rijkunst toe te passen, want de meeste afstanden legde ik af met de bus. Bovendien had ik geen eigen auto. Sören deelde gelukkig niet zijn vaders mening dat vrouwen niets achter het stuur te zoeken hadden.

Ongeveer halverwege stopten we bij een pleisterplaats. In deze tijd van het jaar waren daar maar weinig mensen.

'Wat zou je ervan vinden een grote reis te maken?' vroeg ik Sören terwijl we onze proviand uit de tas haalden. 'Misschien als huwelijksreis?'

'Daarvoor had ik de Middellandse Zee in gedachten. Zuid-Frankrijk. We zouden in Nice en Saint-Tropez kunnen verblijven en de wereld van de rijkelui bekijken.'

Ik glimlachte. 'Dat zou leuk zijn.' Ik slikte de opmerking in dat ik eigenlijk ook tot de rijkelui behoorde. Al had ons landgoed zijn glorietijd wel gehad. Maar tussen mij en de in de bladen afgebeelde

dames met grote zonnebrillen en juwelen in designerkleding was een behoorlijk verschil. Ik voelde me eerder een heel gewone vrouw.

‘Zodra de huwelijksdatum vaststaat, zoek ik een reis uit.’ Sören straalde. ‘Wat denk je, wanneer kan het zover zijn?’

‘Dat hangt ervan af wat mijn ouders zeggen.’

‘Denk je dat ze er iets op tegen hebben?’

‘Nee, absoluut niet. Voor mijn moeder ben je de ideale schoon-zoon.’

‘O mijn God, heeft ze dat gezegd?’

Ik begon te lachen. ‘Nee, maar ik weet hoe dat gaat. Bij een huwelijk als dat van ons moet er op veel dingen worden gelet. Er is op de Leeuwenhof heel lang geen echt groot feest meer geweest. Er moeten gasten worden uitgenodigd, familie, vrienden, zakenrelaties...’

‘Wat, die ook?’

‘Anders zouden ze zich beledigd voelen. Verder jouw familie, vrienden.’

‘En zakenrelaties,’ voegde hij er spottend aan toe. ‘Ik vraag me af of dr. Larsen zou komen.’ Dr. Larsen was de dierenarts bij wie hij stage liep.

‘Als je dat wilt, nodigen we hem uit. En ik zou het prettig vinden als we onze bruiloft buiten konden vieren. Je weet hoe sprookjesachtig onze tuin in de zomer is.’

‘Ja, dat weet ik.’

‘En je weet dat ik in dat opzicht heel ouderwets ben.’

Sören knikte. ‘Gelukkig ben je op veel andere gebieden heel modern.’

‘Dan zouden we kunnen denken over een datum in de komende zomer. Juni, of misschien juli?’

‘Juni of juli?’ Sören begon opgelucht te lachen. ‘Dat is geweldig! Ik was al bang dat ik een jarenlange verloving met je zou moeten zien uit te houden.’

‘Dat is sinds mijn overgrootmoeder Stella niet meer voorgekomen,’ antwoordde ik.

‘Die streng kijkende vrouw op het schilderij in de entree?’

Mijn oma praatte niet vaak over haar, maar het portret in de hal gaf de toeschouwer een idee hoe het er indertijd aan toe was gegaan. Langdurige verlovingsen waren toen waarschijnlijk net zo gewoon als het dragen van een korset.

‘Kun je haar dat kwalijk nemen? Ze had in de bloei van haar leven haar echtgenoot en haar zoon verloren. Dan is het wel normaal om een beetje chagrijnig te kijken. Maar ik vind dat ze er eigenlijk heel waardig uitziet.’

‘En ouderwets.’

‘Dat zullen wij over honderd jaar ook zijn, lieveling.’

Ik keek hem diep in de ogen. Hoe zou het zijn om samen met hem oud te worden? Hoe zouden onze kinderen ons zien? Ik wilde kinderen, minstens twee. Hoewel het misschien zwaar zou zijn om mijn werk met het moederschap te combineren, wilde ik het be-
slis-
t allebei.

Na de korte rustpauze reden we verder. Hier en daar lagen nog wat sneeuwhoppen, maar verder waren de wegen sneeuwvrij.

We hadden van plaats gewisseld en ik was blij dat ik een beetje kon uitrusten, want ik had een stijve nek gekregen. Ik was niet gewend zo lang achter elkaar te rijden.

Het geronk van de motor maakte me uiteindelijk slaperig. Ik nestelde me in de capuchon van mijn jas en deed mijn ogen dicht. Gedachten aan de bruiloft kwamen in me op. Wat voor jurk zou ik dragen? Een lange of een korte? Mijn moeder zou beslist voor een lange jurk zijn, maar het idee om een jurk te kiezen zoals prinses Gracia van Monaco die bij speciale gelegenheden droeg, sprak me meer aan. Daarin zou ik zeker opvallen.

Met het beeld van de trouwjapon voor ogen zonk ik weg in een diepe slaap.



Ik stond in een groene wei. De zon scheen en er hing een zoete geur in de lucht. Bijen zoemden om me heen en een vlinder vloog op naar de hemel. Ik zag ze vlug in het zomerblauw verdwijnen; daarna keek ik omlaag naar mijn kleren.

Ik hield een bos witte lelies in mijn handen. De rok van mijn jupon had een klokkend model en was bedekt met fijne kant. Ik kon het niet zien, maar ik wist dat er witte linten door mijn haar waren gevlochten. Ik wist al vroeg dat ik op mijn bruiloft geen sluier wilde dragen. Een sluier was een archaisch symbool voor maagdelijkheid, dat me erg ongepast leek voor een bruid die al talloze malen met haar geliefde had geslapen.

Mijn trouwdag. Geluk ontloek in me als een rozenknop. Ik keek naar voren en zag het kerkje voor me. Het hoorde bij het dorp van het landgoed, maar het was behoorlijk veranderd. Een witte toren was er vroeger niet geweest. Waarschijnlijk was het tijdens mijn afwezigheid verbouwd. Maar die dag interesseerde het me niet hoe het kerkje eruitzag. Ik ging trouwen.

Toen de klokken begonnen te luiden, liep ik naar het kerkgebouw toe. Er waren veel mensen toegestroomd. Ik herkende echter niemand. Was mijn familie er dan niet? En Kitty?

Waarschijnlijk zitten ze binnen te wachten, zei ik tegen mezelf en ik keek opzij. Eigenlijk was het gebruikelijk dat de vader van de bruid zijn dochter naar het altaar leidde, maar er stond niemand naast me. Was hij het vergeten?

Even voelde ik de neiging hem te zoeken, maar toen zei ik tegen